

За тоговъ, когото твойта
 Душица обича.
Той неще се вечъ усмихне
 На твойтѣ привѣти
И неще му ти посочишъ
 Китката си съ цвѣте
Той угасна, може с, нѣго
 И твое то желаніе,
Кое т, тебе толковъ врѣме
 Крѣпеше и мамз.
Хвърли вече тѣзи росна
 Китка отъ челото
Затичай се скоро тамо
 Долу край селото.
Тамо твое то скѣпоценно
 Щастие почива,
Съсъ което ти си била
 До сега щастлива.
Може нѣкакъ да заваришъ
 Думитѣ послѣдни
На уста му унемѣли,
 На уста му блѣдни.
Ил' попиттай Еленчице
 Край него трѣвата
Да ли тя е чула нѣщо
 Скѣпо отъ устата.
Съ плачь, риданіе погрѣбоха
 Стоян'вото тѣло
И заплака зарадъ него
 Почти всичко село.
После малко селенитѣ
 Придружени съ кмета